

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

IV. ÚS 578/2024-49

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ladislava Duditša a sudcov Libora Duľu a Rastislava Kaššáka (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky **Generali Slovenská distribúcia, a. s.**, Lamačská cesta 3/A, Bratislava, IČO 54 067 197, právne zastúpenej MST PARTNERS, s. r. o., Laurinská 3, Bratislava, proti postupu a rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 6Co/122/2021-646 z 28. septembra 2023 v časti jeho zrušujúceho výroku takto

r o z h o d o l :

1. Rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č. k. 6Co/122/2021-646 z 28. septembra 2023 v časti jeho zrušujúceho (tretieho) výroku **b o l o p o r u š e n é** základné právo sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.
2. Rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 6Co/122/2021-646 z 28. septembra 2023 v časti jeho zrušujúceho (tretieho) výroku **z r u š u j e** a v rozsahu zrušenia mu **v e c v r a c i a** na ďalšie konanie.
3. Krajský súd v Bratislave **j e p o v i n n ý** nahradiť sťažovateľke trovy konania **1 331,33 eur** a zaplatiť ich jej právnomu zástupcovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
4. Vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti **n e v y h o v u j e**.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkové okolnosti prípadu

1. Uznesením č. k. IV. ÚS 578/2024-30 z 19. novembra 2024 Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) prijal podľa § 56 ods. 5 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie ústavnú sťažnosť sťažovateľky doručенú ústavnému súdu 18. marca 2024, ktorou sa domáha vyslovenia porušenia základného práva vlastníť

majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 1 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 ods. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v časti jeho tretieho výroku, ktorým bol zrušený rozsudok prvoinštančného súdu vo vzťahu k sťažovateľke a v rozsahu zrušenia mu bol vrátený na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Navrhuje napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu v predmetnom výroku zrušiť a v tomto rozsahu mu vec vrátiť na ďalšie konanie a priznať jej náhradu trov vzniknutých v konaní pred ústavným súdom.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a príloh k nej pripojených vyplýva, že v konaní vedenom Okresným súdom Bratislava IV (ďalej len „okresný súd“) vedenom pod sp. zn. 6C/78/2015 sa žalobkyňa [REDAKOVANÉ] domáhala proti obchodnej spoločnosti Genertel Biztosító Zrt (ďalej len „žalovaná v 1. rade“) a sťažovateľke ako žalovanej v 2. rade zaplata 20 000 eur s príslušenstvom z titulu nároku na poistné plnenie z havarijného poistenia motorového vozidla.

3. Okresný súd (v poradí druhým) rozsudkom č. k. 6C/78/2015-573 z 8. júla 2021 opäť zamietol žalobu žalobkyne a zaviazal ju nahradiť žalovaným trovy konania v rozsahu 100 %.

4. Na základe odvolania žalobkyne krajský súd napadnutým rozsudkom:

- rozhodol o pokračovaní v konaní so sťažovateľkou ako právnu nástupkyňou pôvodnej žalovanej v 2. rade Generali Poist'ovňa, a. s. (prvý výrok),
- potvrdil rozsudok okresného súdu v časti zamietnutia žaloby vo vzťahu k žalovanej v 1. rade a zmenil výrok o trovách konania tak, že žalovanej v 1. rade nepriznal proti žalobkyni ich náhradu (druhý výrok),
- zrušil rozsudok okresného súdu vo vzťahu k sťažovateľke a v súvisiacom výroku o trovách konania a v rozsahu zrušenia mu vec vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (tretí, ústavnou sťažnosťou napadnutý výrok) a
- žiadnej zo strán sporu nepriznal náhradu trov odvolacieho konania (štvrtý výrok).

4.1. Odvolací súd pristúpil k (opätovnému) zrušeniu rozsudku okresného súdu vo vzťahu k sťažovateľke podľa § 389 ods. 1 písm. c) Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“) z dôvodu nesprávneho posúdenia uplatnenej námietky premlčania. Podľa názoru odvolacieho súdu bola sťažovateľkou vznesená námietka premlčania v rozpore s dobrými mravmi. V tejto súvislosti poukázal na zosúladený postup prepojených žalovaných, zastúpených tým istým právnym zástupcom, spočívajúci v tom, že žalovaná v 1. rade namietla nedostatok svojej pasívnej legitimácie až v čase, keď bol nárok žalobkyne na poistné plnenie vo vzťahu k sťažovateľke premlčaný. Vzhľadom na to, že okresný súd žalobu zamietol len na základe úspešne uplatnenej námietky premlčania bez toho, aby sa zaoberal nárokom žalobkyne, zrušil rozsudok vo vzťahu k sťažovateľke a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

II.

Argumentácia sťažovateľky

5. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti nasmerovanej proti zrušujúcemu výroku rozsudku odvolacieho súdu namieta, že:

a) ak krajský súd opätovne zrušil (v poradí druhý) rozsudok okresného súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie, postupoval v rozpore s § 390 CSP, v zmysle ktorého mal odvolací súd sám rozhodnúť vo veci. Navyše, v odôvodnení rozhodnutia absentuje akékoľvek vysvetlenie dôvodov tohto postupu odvolacieho súdu. Podľa sťažovateľky pritom rozsudok okresného súdu nevykazoval žiadne závažné nedostatky, keďže po zrušení jeho prvého rozsudku z 19. septembra 2019 okresný súd postupoval v súlade so záväzným pokynom odvolacieho súdu, doplnil dokazovanie v potrebnom rozsahu, zaoberal sa otázkou pasívnej legitímácie žalovaného v 1. rade a posúdil dôvodnosť námietky premlčania uplatnenej sťažovateľkou;

b) právny názor krajského súdu, že sťažovateľka uplatnila námietku premlčania v rozpore s dobrými mravmi, je nedostatočne odôvodnený, arbitrárny a nezodpovedajúci judikatúre najvyšších súdnych autorít, keďže odvolací súd sa vôbec nezaoberal tým, či v danom prípade existujú také výnimočné okolnosti, ktoré by umožňovali uplatnenú námietku premlčania posúdiť ako zneužitie práva. Tvrdí, že žalovaní nemali žiadnu právnu povinnosť informovať žalobkyňu o zmene poisťovateľa. Žalovaná v 1. rade namietla nedostatok svojej pasívnej legitímácie v súlade s § 167 ods. 4 CSP vo svojom podaní z 26. júna 2017 ako reakciu na stanovisko žalobkyne z 11. júla 2016, ktoré bolo jej právnomu zástupcovi doručené okresným súdom až po uplynutí jedného roka. Zodpovednosťou sťažovateľky nemôže byť rovnako ani skutočnosť, že žalobkyňa si uplatnila svoj nárok až dva roky po vzniku škodovej udalosti.

III.

Vyjadrenie krajského súdu, zúčastnenej osoby a replika sťažovateľky

III.1. Vyjadrenie krajského súdu:

6. Krajský súd k svojmu vyjadreniu sp. zn. 1SprV/419/2024 z 23. decembra 2024 pripojil stanovisko sudkyne spravodajkyne JUDr. Zuzany Kučerovej, ktorá uviedla, že odvolací súd výnimočne pristúpil k opätovnému čiastočnému zrušeniu rozsudku okresného súdu z dôvodov, ktoré v napadnutom rozsudku ozrejmil. Keďže súd prvej inštancie zamietol žalobu proti sťažovateľke z dôvodu premlčania nároku na poistné plnenie, samotnou dôvodnosťou uplatneného nároku, čo sa týka právneho základu a výšky, sa už nezaoberal. V tomto smere vôbec nevykonával dokazovanie a neprijal žiadne skutkové ani právne závery. Ustanovenie § 390 CSP by podľa sudkyne nemalo byť vykladané striktne a výlučne spôsobom neprimerane zaťažujúcim odvolací súd, keďže ho núti suplovať súd prvej inštancie a zrealizovať aj prvotné dokazovanie, hoci podľa § 384 ods. 1 a 2 CSP má dokazovanie v potrebnom rozsahu zopakovať a/alebo doplniť vykonaním ďalších dôkazov navrhnutých stranou, ak ich nevykonával súd prvej inštancie, hoci ich strana navrhla (nie v plnom rozsahu nahrádzať súd prvej inštancie a vykonávať dôkazy, ktoré neboli v konaní pred súdom prvej inštancie ani navrhnuté). Odvolací súd sa súčasne stotožnil s argumentom žalobkyne, že postup sťažovateľky je v rozpore s dobrými mravmi. V tomto kontexte v dôvodoch svojho rozsudku akcentoval, že ide o spotrebiteľský spor a vo vzťahu k žalobkyňi o zosúladený postup

oboch žalovaných subjektov. Po prvom rozhodnutí súdu prvej inštancie pritom nebolo zrejmé, na ktorý subjekt prešla prípadná právna povinnosť z poistnej udalosti žalobkyne, keďže ňou zjavne došlo k zániku poistenia, pričom zaniknutá poistná zmluva nemohla tvoriť tzv. poistný kmeň, ktorý bol predmetom prevodu medzi poisťovňami. Z týchto dôvodov navrhla ústavnej sťažnosti nevyhovieť.

III.2. Vyjadrenie zúčastnenej osoby:

7. Oznámením z 27. novembra 2024 ústavný súd upovedomil žalobkyňu ako zúčastnenú osobu o podanej ústavnej sťažnosti sťažovateľky (§ 126 zákona o ústavnom súde) a umožnil jej vyjadriť sa k nej v lehote 10 dní od doručenia upovedomenia. Zúčastnená osoba svoje právo vyjadriť sa k ústavnej sťažnosti v stanovenej lehote ani do rozhodnutia ústavného súdu nevyužila.

III.3. Replika sťažovateľky:

8. V replike doručenej ústavnému súdu 20. januára 2025 sťažovateľka zopakovala svoju argumentáciu týkajúcu sa porušenia príkazu vyplývajúceho z § 390 CSP zo strany krajského súdu, ktorý tento svoj postup žiadnym spôsobom nevysvetlil. Ďalej uviedla, že krajský súd v napadnutom rozsudku nehodnotil námietku premlčania z pohľadu spotrebiteľského charakteru sporu ani v spojitosti s riešením otázky pasívnej legitimácie na strane žalovaných. Krajský súd vo svojom vyjadrení v tejto súvislosti nezaujal žiadne stanovisko k argumentácii sťažovateľky uplatnenej v ústavnej sťažnosti.

IV.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

9. Ústavný súd podľa § 58 ods. 3 zákona o ústavnom súde upustil od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa s ústavnou sťažnosťou a so stanoviskami účastníkov konania dospel k názoru, že od neho nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci, a preto pristúpil k posúdeniu veci samej.

IV.1. K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru:

10. Sťažnostnú argumentáciu uplatnenú v ústavnej sťažnosti možno rozdeliť do dvoch okruhov. Prvý sa týka porušenia príkazu vyplývajúceho z § 390 CSP zo strany krajského súdu, ktorý o odvolaní žalobkyne (zúčastnenej osoby) nerozhodol sám, ale aj v poradí druhé meritórne rozhodnutie súdu prvej inštancie čiastočne (vo vzťahu ku sťažovateľke) zrušil a v rozsahu zrušenia mu vec vrátil na ďalšie konanie. Druhá argumentačná línia je namierená proti právnym záverom odvolacieho súdu týkajúcim sa posúdenia sťažovateľkou uplatnenej námietky premlčania ako úkonu odporujúceho dobrým mravom.

11. Vo väzbe na prvý okruh sťažnostných námietok ústavný súd poukazuje na jednoznačnú a konštantnú líniu svojej rozhodovacej činnosti týkajúcu sa nerešpektovania § 390 CSP.

12. Ustanovenie § 390 CSP bolo do civilného procesného práva zaradené s cieľom dosiahnutia zvýšenia rýchlosti a efektívnosti súdneho konania a skrátenia celkovej dĺžky súdneho konania

(tzv. zásada jedenkrát a dosť). Dané ustanovenie ukladá odvolaciemu súdu povinnosť, aby sám rozhodol vo veci, ak je naplnená hypotéza tejto normy, teda ak rozhodnutie súdu prvej inštancie bolo už raz odvolacím súdom zrušené, vec bola vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie a odvolací súd koná a rozhoduje o odvolaní proti novému rozhodnutiu súdu prvej inštancie.

13. Opomenutie, resp. nerešpektovanie príkazu vyplývajúceho z § 390 CSP, ústavný súd vyhodnocuje nekompromisne ako procesný excés, s ktorým v príčinnej súvislosti konštatuje porušenie základných práv podľa čl. 46 ods. 1, resp. čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (I. ÚS 570/2017, III. ÚS 379/2017, I. ÚS 227/2018, II. ÚS 531/2018, III. ÚS 5/2018, I. ÚS 218/2019, I. ÚS 451/2022). Na uvedenom názore zotrval aj vo svojich recentných rozhodnutiach (IV. ÚS 439/2024, I. ÚS 294/2024).

14. Ústavný súd už viackrát judikoval, že z dikcie § 390 CSP vyplýva, že toto ustanovenie je formulované kategoricky a v ňom uloženú povinnosť ukladá odvolaciemu súdu splniť vždy, ak sú naplnené predpoklady obsiahnuté v tomto ustanovení. Aj odvolací súd je povinný konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Z hľadiska systematiky Civilného sporového poriadku ide o ustanovenie špeciálne vo vzťahu k ustanoveniam upravujúcim iné spôsoby rozhodovania o podanom odvolaní (vrátane § 389 CSP). Ako už bolo naznačené, aj zo skoršej rozhodovacej praxe ústavného súdu vyplýva, že pri splnení predpokladov na aplikáciu § 390 CSP je daná zákonná povinnosť odvolacieho súdu postupovať dôsledne podľa tohto ustanovenia bez možnosti akýchkoľvek úvah od tohto ustanovenia sa odkloniť (I. ÚS 227/2018, II. ÚS 531/2018, I. ÚS 451/2022). Ak aj v ostatnom čase ústavný súd pripustil výnimky z tohto zákonného imperatívu, išlo o špecifické procesné situácie (IV. ÚS 215/2022, III. ÚS 570/2023), ktoré však na podstate § 390 CSP nič nemenia a ani neotvárajú priestor na jeho nerešpektovanie (I. ÚS 211/2023).

15. Krajský súd v prejednávanej veci nerešpektoval § 390 CSP, keď napriek jeho kogentnému zneniu napadnutým rozsudkom opätovne zrušil v poradí druhý rozsudok okresného súdu vo vzťahu k sťažovateľke a v rozsahu zrušenia mu vec vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Opätovné zrušenie rozsudku okresného súdu pritom v napadnutom rozhodnutí (bod 17), ako aj vo vyjadrení k ústavnej sťažnosti sa krajský súd stručne snažil obhájiť potrebou vykonania (doplnenia) dokazovania na účel posúdenia dôvodnosti uplatneného nároku, čo sa týka právneho základu, ako aj výšky, keďže súd prvej inštancie žalobu proti sťažovateľke zamietol iba z dôvodu premlčania.

16. Takéto odôvodnenie však z hľadiska ústavnej udržateľnosti neobstoí. Je totiž zrejmé, že rozhodnutie súdu prvej inštancie bolo už raz odvolacím súdom zrušené a vec bola vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, došlo teda k splneniu podmienky podľa § 390 písm. a) CSP. Kategoricky zákonom nastavené procesné parametre nemôže vyvážiť argumentácia, že okresný súd ostatným rozsudkom (opäť) zamietol žalobu voči sťažovateľke na základe premlčania a nárokom ako takým sa už ďalej nezaoberal. Uvedená situácia bola spôsobená samotným odvolacím súdom, ktorý vo svojom prechádzajúcom zrušujúcom rozhodnutí č. k. 6Co/283/2019-262 z 30. septembra 2020 v podstate vytkol okresnému súdu iba nedostatočné posúdenie otázky pasívnej vecnej legitimácie na strane žalovaných. Okresnému súdu prikázal, aby v ďalšom konaní v tomto smere doplnil dokazovanie a vyzval sporové strany na predloženie poisťnej zmluvy, poisťných podmienok a relevantných častí zmluvy o prevode poisťného kmeňa a zmluvy o predaji organizačnej zložky

podniku a na základe toho posúdil, či nárok na poistné plnenie uplatnený žalobkyňou je možné považovať za záväzok, ktorý súvisí s odpredávanou organizačnou zložkou, ktorý z tohto dôvodu sťažovateľka prevzala od žalovaného v 1. rade. Napriek tomu, že okresný súd sa už v prvom rozsudku nestotožnil s tvrdením žalobkyne, že námietka premlčania bola sťažovateľkou vznesená v rozpore s dobrými mravmi, a považoval ju za uplatnenú dôvodne (bod 34 rozsudku), krajský súd k týmto právnym záverom okresného súdu nezaujal žiadne stanovisko, iba mu uložil, aby sa námietkou premlčania opätovne zaoberal, ak dospeje k záveru o existencii pasívnej vecnej legitimácie sťažovateľky (bod 12 uznesenia krajského súdu z 30. septembra 2020). Krajský súd svoj nesúhlas s právnym posúdením námietky premlčania vyjadril až v napadnutom rozsudku (body 15 a 16).

17. Ústavný súd k tomu uvádza, že odvolacie konanie je založené na princípe neúplnej apelácie a procesné normy dovoľujú aj odvolaciemu súdu vykonať alebo zopakovať dokazovanie, a tak si zadovážiť úplný skutkový podklad na svoje rozhodnutie (§ 384 CSP). Nedostatky právneho posúdenia môže sám odvolací súd odstrániť vlastným právnym posúdením s prípadným použitím postupu podľa § 382 CSP (IV. ÚS 439/2024). Na doplnenie alebo zopakovanie dokazovania musí odvolací súd nariadiť odvolacie pojednávanie. Inými slovami, pre vzťah k § 390 CSP teda platí, že odvolací súd musí sám napraviť prípadné chyby, ktorých sa ešte prvoinštančný súd v skutkových zisteniach a úvahách alebo nesprávnosti právneho vyhodnotenia dopustil.

18. Ústavný súd tak uzatvára, že rozsudok krajského súdu v jeho napadnutom zrušujúcom výroku, ktorý nerešpektoval § 390 CSP, predstavuje ústavne neakceptovateľný zásah do základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu, keďže koliduje s jeho obsahom v záruke postupu podľa platnej a účinnej procesnej normy. Ústavný súd preto vyslovil porušenie základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (a podľa čl. 36 ods. 1 listiny) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom krajského súdu v jeho treťom (zrušujúcom) výroku (bod 1 výroku nálezu).

19. Na tomto základe ústavný súd v súvislosti s návrhom sťažovateľky na zrušenie napadnutej časti rozsudku a vrátenie veci krajskému súdu dospel k záveru, že pre dosiahnutie nápravy vo veci je nevyhnutné, aby tomuto návrhu vyhovel (bod 2 výroku nálezu). Krajský súd je v ďalšom konaní vo veci podľa § 134 ods. 1 zákona o ústavnom súde viazaný právnymi názormi ústavného súdu vyjadrenými v tomto náleze, pričom jeho úlohou bude postupovať v ďalšom priebehu odvolacieho konania tak, že vo veci sám rozhodne (§ 390 CSP) a svoje rozhodnutie náležite odôvodní.

20. Pokiaľ ide o námietky sťažovateľky smerujúce proti právnym záverom krajského súdu týkajúcim sa posúdenia uplatnenej námietky premlčania ako úkonu zneužitia práva, resp. úkonu odporujúceho dobrým mravom, ústavný súd považoval za predčasné hodnotiť ich ústavnú akceptovateľnosť, keďže proti meritórnemu rozhodnutiu odvolacieho súdu bude mať sťažovateľka možnosť podať mimoriadny opravný prostriedok (§ 419 CSP) a všetky námietky v tomto smere môže uplatniť v rámci dovolacieho konania. Pritom na tomto mieste dodáva, že plne rešpektuje vlastnú diskreciu dovolacieho súdu vo vzťahu k posudzovaniu prípustnosti a dôvodnosti dovolania (II. ÚS 398/08, I. ÚS 18/2020).

IV.2. K namietanému porušeniu základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu:

21. Vo vzťahu k sťažovateľkou namietanému porušeniu základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva na pokojné užívanie majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu sa ústavný súd riadil princípom minimalizácie svojich zásahov do právomoci všeobecných súdov, rozhodnutia ktorých sú v konaní o ústavnej sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy preskúmané (IV. US 303/04, IV. ÚS 64/2010). V súlade so svojou doterajšou judikatúrou (napr. II. ÚS 182/06, IV. ÚS 311/08) vychádzal z toho, že v nadväznosti na vyslovenie porušenia základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (a podľa čl. 36 ods. 1 listiny), ako aj jej práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom krajského súdu v napadnutom výroku a jeho čiastočným zrušením sa otvára priestor na to, aby sa v ďalšom konaní s ochranou uvedených práv hmotnoprávného charakteru vysporiadali všeobecné súdy. V tejto časti preto ústavnej sťažnosti sťažovateľky nevyhovelo (bod 4 výroku tohto nálezu).

V.

Trovy konania

22. Ústavný súd priznal sťažovateľke nárok na náhradu trov konania (§ 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde) v celkovej sume 1 331,33 eur (bod 3 výroku nálezu).

23. Pri výpočte trov právneho zastúpenia vychádzal z vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (§ 11 ods. 3, § 16 ods. 3, § 18 ods. 3 vyhlášky). Sťažovateľke priznal základnú sadzbu odmeny za dva úkony právnej služby uskutočnené v roku 2024 (prevzatie a príprava zastúpenia, podanie ústavnej sťažnosti) á 343,25 eur a za jeden úkon právnej služby vykonaný v roku 2025 (replika sťažovateľky) á 371 eur a režijný paušál 2-krát á 13,73 eur (rok 2024) a 1-krát á 14,84 eur (rok 2025). K tomu bola pripočítaná daň z pridanej hodnoty (20 % DPH za úkony vykonané v roku 2024 v sume 142,79 eur a 23 % DPH za úkon vykonaný v roku 2025 v sume 88,74 eur), keďže právny zástupca sťažovateľky je vedený vo verejne prístupnom zozname daňových subjektov registrovaných pre DPH.

24. Priznanú náhradu trov právneho zastúpenia je krajský súd povinný uhradiť na účet právneho zástupcu sťažovateľky (§ 62 zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 CSP) označeného v záhlaví tohto nálezu v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. marca 2025

Ladislav Duditš
predseda senátu